

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžo/39/2014
Identifikačné číslo spisu:	8012200428
Dátum vydania rozhodnutia:	22.10.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:8012200428.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobcu: MVDr. A. B., bytom X. XXX/X, A., zastúpeného JUDr. Ing. Ľubomírom Niedelským, advokátom so sídlom Hviezdoslavova 7, Košice, proti žalovanej: Komora veterinárnych lekárov Slovenskej republiky, so sídlom Botanická 17, Bratislava, zastúpenej Erben & Erben, advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Námestie SNP 22, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 20/2010 Pr zo dňa 29. septembra 2011, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/47/2012-53 zo dňa 28. februára 2014, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/47/2012-53 zo dňa 28. februára 2014, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom č. k. 3S/47/2012-53 zo dňa 28. februára 2014 Krajský súd v Prešove zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovanej č. 20/2010 Pr zo dňa 29. septembra 2011, ktorým bolo zamietnuté jeho odvolanie a potvrdené rozhodnutie Disciplinárneho senátu Komory veterinárnych lekárov Slovenskej republiky vydané pod č. 20/2010 DS dňa 28. júla 2011, ktorým uznal podľa § 3 písm. d/ siedmej časti Disciplinárneho poriadku Stanov KVL SR žalobcu za vinného pre porušenie § 9 ods. 2 písm. a/ zákona č. 442/2004 Z. z. o súkromných veterinárnych lekároch, o Komore veterinárnych lekárov Slovenskej republiky a o zmene a doplnení zákona č. 488/2002 Z. z. o veterinárnej starostlivosti a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 442/2004 Z. z.“) preto, že nevykonával súkromné veterinárne činnosti odborne, nakoľko nesprávne fixoval psa majiteľky U. X., bytom U. X, XXX XX A. dňa 23. septembra 2010 o 10:30 h., pri čom došlo k jeho usmrteniu a nedodrжал zákon č. 442/2004 Z. z., keďže zamestnáva na výkon súkromných

veterinárnych činností veterinárnu lekárku, ktorej diplom o vzdelaní nebol uznaný žalovanou, čím sa dopustil disciplinárneho previnenia podľa § 21 ods. 1 zákona č. 442/2004 Z. z. a uložil mu disciplinárne opatrenie podľa § 21 ods. 2 písm. b/ cit. zákona - pokutu vo výške 200 €.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplynul záver, že rozhodnutia i postup správnych orgánov sú zákonné, keď dokazovanie bolo vykonávané v súlade s právnymi predpismi a zo zistených skutočností správne orgány vyvodili správne právne závery, pričom svoje rozhodnutia náležite odôvodnili po obsahovej i formálnej stránke. Konštatoval, že žalobca nevykonával súkromné veterinárne činnosti odborne, nakoľko pri ošetrovaní psa podcenil možné riziko pri manipulácii a fixácii tým, že nezvolil adekvátny individuálny prístup vzhľadom na individuálne predispozície psa a použil štandardné metódy, ktoré viedli k šokovému stavu, čo nebolo dostatočne odborné a správne. Mal za to, že k pochybeniu a neodbornosti došlo pri rozhodnutí o spôsobe fixácie a samotnej fixácii. Vyslovil, že obväz proti uhrýznutiu mal byť naložený na chrbát nosa v mieste kostného podkladu, čo však nebolo možné, pretože z vyhotoveného röntgenu je zrejmé, že u tohto psa, ktorý patrí k brachiocefalickým plemenám nie je kostný podklad vytvorený. Nasadený obväz preto stlačil mäkké tkanivá nosa a zároveň uzatvoril tlamu, čím psovi znemožnil dýchanie.

Súd prvého stupňa poukázal na skutočnosť, že žalobca v konaní nepredložil žiadny dôkaz, že posúdil riziká fixácie polohovaním psa do laterálnej polohy a naložením obväzu na nos s ohľadom na individuálne dispozície zvierat a navrhol majiteľke psa iné možnosti zvládnutia odporu a agresívneho správania psa, ako napr. medikamentózne ovplyvnenie agresivity, sedácia, neuroleptanalgezia alebo anestézia. Zdôraznil, že neobstojí samotné konštatovanie žalobcu, že majiteľka psa s iným, vhodnejším spôsobom fixácie nesúhlasila, alebo že práve ona žiadala iný, menej vhodný spôsob fixácie, bez ďalšieho dôkazu, akým by bol jej písomný pokyn alebo súhlas s týmto spôsobom fixácie. Dodal, že dôvod ošetrovania psa nevyžadoval bezodkladný zákrok, preto bolo možné psa alternatívne na ošetrovanie pripraviť, a tým vylúčiť alebo potvrdiť aj žalobcom spomínané riziká iných spôsobov fixácie.

Ďalej konštatoval, že skutočnosti uvedené v znaleckom posudku č. 5/2011 MVDr. P. G. preukazujú, že žalobca nevykonával súkromné veterinárne činnosti odborne, nakoľko nesprávne fixoval psa, nezvolil individuálny postup vzhľadom na špecifické plemeno psa a použil štandardné metódy, dopustil sa disciplinárneho previnenia tak, ako to správne v súlade so zákonom uviedol prvostupňový správny orgán a potvrdil žalovaný. Zároveň poznamenal, že v konečnom dôsledku o spôsobe výkonu odbornej veterinárnej činnosti rozhoduje ošetrojúci veterinárny lekár a nie majiteľ psa.

Krajský súd sa taktiež nestotožnil s námietkou, že disciplinárne previnenie žalobcu ohľadom zamestnávania veterinárnej lekárky, ktorej diplom o vzdelaní nebol uznaný žalovanou, je už prekludované. Poukazujúc na § 22 ods. 1 zákona č. 442/2004 Z. z. uviedol, že v súvislosti s podaním návrhu na začatie disciplinárneho konania predsedom dozornej komisie, zákon rozlišuje subjektívnu a objektívnu premáčiacu lehotu. S ohľadom na skutočnosť, že žalobca zamestnáva na výkon súkromných veterinárnych činností veterinárnu lekárku, ktorej diplom o vzdelaní nebol uznaný žalovanou, odo dňa 24. septembra 2006 doposiaľ, vyslovil, že ide o trvajúci disciplinárny delikt, pri ktorom lehota na podanie návrhu začne plynúť až od okamihu jeho ukončenia. Mal za to, že vždy keď sa správny orgán dozvie, že disciplinárne obvinený aj naďalej udržiava protiprávny stav, teda stále nedošlo k ukončeniu trvajúceho disciplinárneho deliktu, začne plynúť vždy nová subjektívna lehota na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania. Doplnil, že žalobca svojím konaním vyvolal protiprávny stav, ktorý udržiava aj naďalej, pričom jeho konanie treba považovať za jeden skutok a jeden správny delikt až do okamihu ukončenia deliktneho konania, t.j. odstránenia protiprávneho stavu. Zdôraznil, že stav porušovania zákonnej povinnosti žalobcom existoval ešte aj v čase podania návrhu na začatie disciplinárneho konania, ako aj následného rozhodnutia, preto nemožno hovoriť nielen o uplynutí, ale ani o začatí plynutia subjektívnej lehoty na podanie návrhu v zmysle § 22 ods. 1 zákona č. 442/2004 Z. z., ku ktorému záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky aj vo svojom rozsudku sp. zn. 1Sžo/69/2008 zo dňa 17. marca 2009.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca prostredníctvom právneho zástupcu včas odvolanie, v

ktorom navrhol, aby odvolací súd v zmysle § 250ja Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobou napadnuté rozhodnutie žalovanej č. 20/2010 Pr zo dňa 29. septembra 2011 spolu s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa č. 20/2010 DS zo dňa 28. júla 2011 zrušil a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie. Súčasne žiadal zaviazať žalovanú nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 482,61 €. Súdu prvého stupňa vyčítal, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli v rámci pojednávania preukázané a vyplynuli zo žalobcom predložených dôkazov, čo malo za následok nesprávne právne posúdenie veci. Namietal, že prvostupňový správny orgán, ako aj žalovaná pri vydaní rozhodnutí nesprávne vyhodnotili dôkazy, čo malo za následok nesprávne posúdenie veci. Ďalej namietal porušenie § 157 ods. 2 OSP, ako aj porušenie práva žalobcu na spravodlivý a riadny proces, a zároveň aj porušenie práva účastníka domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, nakoľko krajský súd sa podľa žalobcu nezaoberal dôvodmi, pre ktoré tento považuje napadnuté rozhodnutia v tejto časti za nezákonné. Mal za to, že súd prvého stupňa sa nevysporiadal s jeho námietkami spočívajúcimi v tvrdení, že žalovaná pri svojom rozhodnutí vychádzala len z nepriamych dôkazov, majúcich formu domnienky, pričom neprihliadla na stanoviská žalobcu, ani dôkazy, ktoré predložil. Rovnako podľa žalobcu v napadnutom rozsudku opomenul jeho námietku, že znalecký posudok MVDr. P. G. č. 05/2011 je po odbornej stránke nesprávny, avšak taktiež obsahuje záver, že v dôsledku nekompletnej pitvy sa s určitosťou nedá stanoviť príčina smrti psa plemena francúzsky buldoček. Zároveň namietal aj absentujúcu reakciu krajského súdu na pitevnú správu MVDr. I., ktorá neobsahuje konštatovanie, že smrť zvieratá nastala udusením, resp. v dôsledku šoku tak, ako to prezentovala vo svojich rozhodnutiach žalovaná. Krajský súd v napadnutom rozhodnutí nedal odpoveď ani na námietku, že žalovaná neuniesla dôkazné bremeno vo veci disciplinárneho previnenia žalobcu, čo podľa žalobcu preukazuje konštatovanie žalovanej v závere napadnutého rozhodnutia, že „disciplinárne opatrenie pokladá za správne, aj keď nebola jednoznačne preukázaná priama súvislosť medzi neodborným konaním disciplinárne obvineného a smrťou zvieratá“.

Vo vzťahu k časti rozhodnutia, v ktorej sa žalobca uznáva disciplinárne vinným z dôvodu porušenia § 9 ods. 1 písm. b/ zákona č. 442/2004 Z. z., namietal, že toto jeho previnenie je už prekludované. Poukázal na skutočnosť, že v žalobe a ani v stanovisku zo dňa 07. marca 2011 nepoprel, že odo dňa 24. septembra 2006 zamestnáva veterinárnu lekárku MVDr. E. B., hoci jej diplom nebol uznaný žalovanou. Mal za to, že v dôsledku plynutia času a z toho vyplývajúceho prekludovania previnenia, predseda dozornej komisie žalovanej už nemal podať návrh na začatie disciplinárneho konania a vec mala byť v zmysle § 2 tretej časti Disciplinárneho poriadku odložená, keďže návrh na začatie disciplinárneho konania možno podať do dvoch mesiacov odo dňa, keď sa predseda dozornej komisie dozvedel o porušení povinnosti podľa § 2 prvej časti Disciplinárneho poriadku, najneskôr do jedného roka odo dňa, keď k nemu došlo, a v spojitosti s § 4 druhej časti Disciplinárneho poriadku Dozorná komisia mala vec odložiť, keď zistila, že disciplinárne previnenie je premlčané. Následne dal do pozornosti, že v § 2 tretej časti Disciplinárneho poriadku je obsiahnutý inštitút preklúzie, nie však inštitút premlčania. Ďalej uviedol, že pokiaľ predseda dozornej komisie nepodal návrh na začatie disciplinárneho konania najneskôr do jedného roka odo dňa, kedy došlo k disciplinárnemu previneniu, teda najneskôr do dňa 24. septembra 2007, tak právo sankcionovať toto disciplinárne previnenie zaniklo, z ktorého dôvodu mala žalovaná vec odložiť a nepokračovať v konaní. Pochybenie súdu prvého stupňa žalobca videl v tom, že tento nesprávne vyhodnotil uvedenú námietku, nakoľko žalobca sa nedovoľával preklúzie subjektívnej lehoty, ale preklúzie objektívnej lehoty na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania. Preto namietal, že objektívna prekluzívna lehota vždy začína plynúť dňom, keď sa právo mohlo uplatniť po prvýkrát, pričom poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Obo/44/1997. Mal za to, že objektívna lehota v tomto prípade začala plynúť 25. septembra 2006, t.j. deň potom ako žalobca zamestnal na výkon veterinárnych činností veterinárnu lekárku, ktorej diplom o vzdelaní nebol uznaný žalovanou a koniec jednoročnej objektívnej lehoty pripadol na 25. september 2007, teda žalovaná nemala žalobcu uznať za vinného z deliktu, ktorý mu bol kladený za vinu. Za nesprávne označil aj tvrdenie krajského súdu, že neuplynula subjektívna lehota na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania, pretože táto vždy plynie v rámci objektívnej lehoty, teda spolu s objektívnou lehotou na začatie disciplinárneho konania automaticky uplynula aj subjektívna.

Súčasne namietal, že tým, že zamestnal na výkon veterinárnych činností veterinárnu lekárku MVDr. E. B., ktorej diplom o vzdelaní nebol uznaný žalovanou, neporušil zákon č. 442/2004 Z. z., nakoľko § 9 upravuje oprávnenia žalobcu a nie jeho povinnosti, porušenie ktorých môže byť sankcionované, pričom tieto sú naopak obsiahnuté v § 10 cit. zákona. Z dikcie ustanovenia § 9 písm. b/ tohto zákona podľa žalobcu vyplýva jeho právo zamestnávať odborne spôsobilých veterinárnych lekárov, ktorých diplomy, certifikáty alebo iné doklady o vzdelaní boli uznané žalovanou, avšak nie povinnosť zamestnávať iba takýchto veterinárnych lekárov. Mal za to, že ak zamestnal veterinárneho lekára, ktorého diplom nebol uznaný komorou len nevyužil svoje oprávnenie dané mu zákonom, ale neporušil žiadnu povinnosť, ktorú mu uvedený zákon ukladá.

Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhla rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/47/2012-53 zo dňa 28. februára 2014 ako vecne správny potvrdiť. Zároveň žiadala uložiť žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanej trovy odvolacieho konania. Rozsudok súdu prvého stupňa označila za logicky odôvodnený, zdôrazňujúc, že jeho výroková časť korešponduje s odôvodnením a súd vykonal dokazovanie dostatočné na rozhodnutie. Následne v celom rozsahu odkázala na svoje predchádzajúce písomné a ústne vyjadrenia. Doplnila, že žalobca vo svojom odvolaní neprináša žiadne nové skutočnosti, ktoré by neuviedol v samotnej žalobe, resp. s ktorými by sa prvostupňový súd nebol vysporiadal. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobcu, spočívajúcej v tvrdení, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, uviedla, že dôkazné bremeno je na strane žalobcu, ktorý mal preukázať, že smrť pacienta nezavinil, nakoľko predmetom konania nie je zisťovanie presných príčin úhynu pacienta, ale neodbornosť vykonania veterinárneho zákroku, čo bolo v konečnom dôsledku preukázané vyjadreniami majiteľky pacienta, ako aj znaleckým posudkom MVDr. G.. Mala za to, že žalobca neuviedol žiadne relevantné argumenty, ktoré by vyvrátili zistenia o neodbornosti výkonu súkromnej veterinárnej činnosti osobou žalobcu. Za nedôvodnú označila aj námietku žalobcu, že krajský súd neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli v rámci pojednávania preukázané a vyplynuli zo žalobcom predložených dôkazov, čo malo za následok nesprávne posúdenie veci. Zdôraznila, že opak tvrdení žalobcu bol preukázaný aj pri vykonávaní dokazovania súdom, s ktorého závermi a vyhodnotením dôkazov sa žalovaná v celom rozsahu stotožnila.

Za nesprávne a zavádzajúce označila aj tvrdenie žalobcu o premlčaní, resp. prekludovaní previnenia v súvislosti so zamestnávaním veterinárnej lekárky, ktorej diplom o vzdelaní nebol uznaný žalovanou. Opakovane sa vyjadřila, že hoci žalobca zamestnal MVDr. E. B. ešte v roku 2006, v čase šetrenia skutku jej zamestnávanie stále trvalo, teda išlo o pretrvávajúce protiprávneho stavu, a tým o trvajúce disciplinárne previnenie, pri ktorom objektívna lehota na podanie návrhu začne plynúť až od okamihu jeho ukončenia. Uviedla, že takéto konanie je potrebné považovať za jeden skutok a jeden správny delikt, ktorý pretrváva až do odstránenia protiprávneho stavu. Subjektívna lehota na podanie návrhu začne plynúť, keď sa predseda dozornej komisie dozvie, že disciplinárne obvinený udržiava protiprávny stav. Preto bola žalovaná názoru, že neobstojí argumentácia žalobcu a jeho použitie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Obo/44/1997, keďže vzhľadom na trvanie protiprávneho stavu nemožno hovoriť nielen o plynutí, ale ani o začatí plynutia subjektívnej lehoty. Následne taktiež označila žalobcov výklad § 9 písm. b/ zákona č. 442/2004 Z. z. za svojský až absurdný, nakoľko uvedené ustanovenie upravuje možnosť zamestnávať osoby, a pre prípad ak bude súkromným veterinárnym lekárom táto možnosť využitá, jeho povinnosť použiť na to osoby spôsobilé s uznanými diplomami. Svoje tvrdenie podporila poukazom na § 23a ods. 4 zákona č. 442/2004 Z. z., podľa ktorého doklady o vzdelaní veterinárnych lekárov, ktorí majú záujem vykonávať súkromné veterinárne činnosti alebo majú záujem byť v pracovnom pomere alebo v obdobnom pomere k nim, uznáva komora.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 22. októbra 2015 (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Predmetom konania je preskúmanie rozhodnutia žalovanej o uložení disciplinárneho opatrenia - pokuty - za neodborný výkon súkromnej veterinárnej činnosti, keď žalobca nesprávne fixoval psa, pri čom došlo k jeho usmrteniu, čím porušil povinnosť podľa § 9 ods. 2 písm. a/ zákona č. 442/2004 Z. z., ktorý súčasne porušil tým, že zamestnáva na výkon súkromných veterinárnych činností veterinárnu lekárku, ktorej diplom o vzdelaní nebol žalovanou uznaný. Spornou je medzi účastníkmi konania otázka, či žalobca výkonom súkromnej veterinárnej činnosti porušil povinnosť podľa § 9 ods. 2 písm. a/ zákona č. 442/2004 Z. z. a dopustil sa tak disciplinárneho previnenia, ako aj otázka zachovania zákonnej lehoty na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania.

Z obsahu administratívneho spisu súd zistil, že dňa 04. októbra 2010 bola žalovanej doručená sťažnosť U. X. na neodborné ošetrovanie s následkom uhynutia zvieraťa, ktorej prílohou bola pitevná správa zo dňa 23. septembra 2010 s fotodokumentáciou.

Sťažnosť bola predložená Dozornej komisii KVL a jej prešetrovanie vykonal JUDr. MVDr. D. J., ktorý predložil výsledok svojho prešetrovania podaním zo dňa 14. októbra 2010 Dozornej komisii KVL. Na základe týchto šetrovaní Dozorná komisia KVL predložila predsedovi Disciplinárnej komisie KVL pod č.j. 20/2010 DK návrh na začatie disciplinárneho konania voči žalobcovi zo dňa 26. októbra 2010.

Rozhodnutím č. 20/2010 DS zo dňa 28. júla 2011 uznal Disciplinárny senát KVL žalobcu vinným z porušenia povinnosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ zákona č. 442/2004 Z. z. tým, že nevykonával súkromné veterinárne činnosti odborne, nakoľko nesprávne fixoval psa majiteľky U. X., bytom U. X., XXX XX A. dňa 23. septembra 2010 o 10:30 h. pri čom došlo k jeho usmrteniu a nedodrжал zákon č. 442/2004 Z. z., nakoľko zamestnáva na výkon súkromných veterinárnych činností veterinárnu lekárku, ktorej diplom o vzdelaní nebol uznaný žalovanou, čím sa dopustil disciplinárneho previnenia podľa § 21 ods. 1 zákona č. 442/2004 Z. z. Za uvedené konanie mu bolo týmto rozhodnutím uložené disciplinárne opatrenie podľa § 21 ods. 2 písm. b/ zákona č. 442/2004 Z. z. - pokuta vo výške 200 €.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie a trval na tom, že jeho konanie nebolo porušením povinnosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ zákona č. 442/2004 Z. z. Podľa jeho názoru si disciplinárny senát v rozpore so závermi znaleckého posudku a s obsahom iných dôkazov predložených obvineným, vytvoril názor iba na základe predpokladov a domnienky, že príčina smrti „s pravdepodobnosťou blížiacou sa istote“ je udusenie. Disciplinárnemu senátu vytýkal, že pri svojom rozhodovaní o tomto previnení neunesol dôkazné bremeno, a preto mal posúdiť previnenie disciplinárne obvineného ako nepreukázateľné a mal disciplinárne obvineného oslobodiť spod návrhu.

Prezídium KVL vo svojom rozhodnutí konštatovalo, že napadnuté prvostupňové rozhodnutie je vecne správne a preto ho potvrdilo.

Podľa § 9 ods. 2 písm. a/ zákona č. 442/2004 Z. z. súkromný veterinárny lekár okrem povinností uvedených v osobitnom predpise je povinný vykonávať súkromnú veterinárnu činnosť odborne, v súlade so zásadami etiky, ktoré vydá komora.

Podľa § 9 ods. 1 písm. b/ zákona č. 442/2004 Z. z. súkromný veterinárny lekár pri vykonávaní súkromných veterinárnych činností okrem oprávnení uvedených v osobitnom predpise je oprávnený zamestnávať odborne spôsobilých veterinárnych lekárov, ktorých diplomy, certifikáty alebo iné doklady o vzdelaní boli uznané komorou, absolventov stredných odborných škôl veterinárneho zamerania alebo iné osoby, ktorých činnosť je potrebná pre riadny výkon súkromných veterinárnych činností.

Podľa § 2 ods. 1 Prvej časti Profesného poriadku Stanov KVL je súkromný veterinárny lekár povinný dodržiavať ustanovenia zákona č. 442/2004 Z. z. zákona č. 488/2002 Z. z., stanovy, vnútorné predpisy a zásady etiky KVL a jej ďalšie predpisy a uznesenia prijaté Snemom ako aj všetky všeobecne platné právne predpisy týkajúce sa výkonu odborných veterinárnych činností.

Podľa § 21 ods. 1 zákona č. 442/2004 Z. z. disciplinárnym previnením člena komory je porušenie

povinností, ktoré ustanovil tento zákon alebo porušenie zásad etiky súkromného veterinárneho lekára, ak nejde o trestný čin.

Podľa § 21 ods. 2 zákona č. 442/2004 Z. z. za porušenie povinností uvedených v § 9 ods. 2 a 3 a zásad etiky súkromného veterinárneho lekára možno členovi komory uložiť niektoré z týchto disciplinárnych opatrení:

- a) písomné napomenutie,
- b) pokutu až do výšky 30 000 Sk,
- c) vyčiarknutie z registra až na dobu päť rokov.

Podľa § 22 ods. 1 zákona č. 442/2004 Z. z. o uložení disciplinárneho opatrenia rozhoduje trojčlenný disciplinárny senát v konaní, ktoré sa začína na návrh predsedu dozornej komisie. Návrh možno podať do dvoch mesiacov odo dňa, keď sa predseda dozornej komisie dozvedel o porušení povinnosti alebo zásad etiky (§ 21 ods. 1), najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď k nim došlo.

Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu o zamietnutí žaloby žalobcu, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovanej, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovanej.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že krajský súd sa náležitým spôsobom zaoberal všetkými námietkami žalobcu a pokiaľ dospel k záveru o správnosti rozhodnutia správneho orgánu, bolo potrebné jeho rozhodnutie, ktorým zamietol žalobu žalobcu, keď vzhľadom na spoľahlivo zistený skutkový stav veci v správnom konaní, považoval postup žalovanej ako aj jeho rozhodnutie za vydané v súlade so zákonom, považovať za správne.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že žalovaná neunesla dôkazné bremeno vo veci disciplinárneho previnenia žalobcu, ako aj, že vo svojom rozhodnutí vychádzala z nepriamych dôkazov, majúcich formu domnienky, pričom neprihliadla na stanoviská žalobcu, ani dôkazy, ktoré predložil, nemohol odvolací súd na túto námietku žalobcu prihliadnuť. Podľa názoru odvolacieho súdu sa správny orgán dôsledne zaoberal navrhnutými dôkazmi a postupoval správne, keď zhodnotil dôkazy a okolnosti prípadu jednotlivo, ako aj v ich vzájomných súvislostiach bez ohľadu na to, v čí prospech svedčia. Správny bol postup správneho orgánu, ktorý aplikoval zásadu voľného hodnotenia dôkazov, ktorá umožňuje orgánu verejnej moci vykonať iba tie dôkazy, o ktorých sa domnieva, že by mohli mať podstatný vplyv na objasnenie skutočností podstatných pre vydanie spravodlivého rozhodnutia vo veci samej, a preto z tohto dôvodu práva žalobcu porušené neboli, ak správny orgán vo svojom rozhodnutí o odvolaní považoval niektoré dôkazy za irelevantné bez toho, aby to zdôvodnil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nemohol pokladať za dôvodnú ani odvoláciu námietku žalobcu, spočívajúcu v tvrdení, že krajský súd sa nezaoberal dôvodmi, pre ktoré žalobca považuje napadnuté rozhodnutia za nezákonné, čím došlo k porušeniu § 157 ods. 2 OSP, ako aj práva žalobcu na spravodlivý a riadny proces, a zároveň aj k porušeniu práva účastníka domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd. K uvedenému dodáva, že napadnutý rozsudok krajského súdu bol dostatočne, riadne a zrozumiteľne odôvodnený a spĺňa všetky zákonné požiadavky. V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dáva do pozornosti napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 127/07-21 zo 06. júna 2007, č. k. II. ÚS 251/04-34 z 19. apríla 2007, podľa ktorých právo sťažovateľa na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, súčasne však ústavný súd konštatuje, že toto právo neznamena, že na každý argument sťažovateľky je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby

zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (IV. ÚS 112/05). Najvyšší súd Slovenskej republiky sa s týmto názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky v plnej miere stotožnil.

Nedôvodná bola tiež, podľa názoru odvolacieho súdu, námietka žalobcu vytykajúca nedodržanie zákonných lehôt na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania.

Z dikcie § 22 ods. 1 zákona č. 442/2004 Z. z. vyplýva, že v súvislosti s podaním návrhu na začatie disciplinárneho konania predsedom dozornej komisie zákon rozlišuje subjektívnu a objektívnu premľáciu lehotu. Subjektívna dvojmesačná lehota začne plynúť odo dňa, keď sa predseda dozornej komisie dozvedel o porušení povinnosti alebo zásad etiky a plynie v rámci jednoročnej objektívnej lehoty, ktorá začína plynúť odo dňa, keď k porušeniu povinnosti skutočne došlo.

Ako vyplýva z citovaných ustanovení, žalobca ako súkromný veterinárny lekár, je oprávnený zamestnávať odborne spôsobilých veterinárnych lekárov, ktorých diplomy, certifikáty alebo iné doklady o vzdelaní boli uznané komorou. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca túto povinnosť riadne nesplnil, predseda dozornej komisie podal návrh na začatie disciplinárneho konania voči žalobcovi. V konaní pred správnym orgánom, ako aj v konaní pred súdom prvého i druhého stupňa, žalobca zhodne tvrdí, že návrh na začatie disciplinárneho konania voči žalobcovi bol podaný po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty (§ 22 ods. 1 zákona č. 442/2004 Z. z.). Podľa názoru žalobcu rozhodnou skutočnosťou pre začatie plynutia lehoty na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania je 25. september 2006, t.j. deň potom ako žalobca zamestnal na výkon veterinárnych činností veterinárnu lekárku, ktorej diplom o vzdelaní nebol uznaný žalovanou.

Po oboznámení sa so skutkovým stavom a po aplikovaní zákonných ustanovení, ktoré sa na daný skutkový stav viažu, dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k rovnakému právnomu záveru ako krajský súd. Za rozhodnú skutočnosť pre začatie plynutia lehoty na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania nemožno považovať vznik pracovného pomeru, nakoľko ide o trvajúci disciplinárny delikt, preto lehota na podanie návrhu začne plynúť až od okamihu jeho ukončenia.

Od uvedeného dňa preto začína plynúť dvojmesačná subjektívna lehota na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania ustanovená v § 22 ods. 1 zákona č. 442/2004 Z. z. Predseda dozornej komisie podal návrh na začatie disciplinárneho konania voči žalobcovi dňa 26. októbra 2010, z čoho vyplýva, že zákonná lehota na podanie návrhu bola zachovaná.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 250k ods. 1 OSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Neúspešnému žalobcovi náhrada trov odvolacieho konania nepatrí a žalovanej zo zákona neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.